

Begya Lajosné (1933–2013)

Begya Lajosné (Schmidt Edit) 1933. február 2-án született a Pest megyei Pilisen, a család második leánygyermekéként. Munkáscsaládból származik, édesapja MÁV gépkocsivezető volt, édesanyja a ház-

tartást vezette. Férje Begya Lajos erdőmérnök, gyermekük Begya László orvos.

Editke – ahogyan kollégái nevezték – az elemi iskolát szülőfalujában Pilisen, a polgárit Monoron, a középiskolát pedig Budapesten végezte. 1951-ben szakérttséigzett az Agrártudományi Egyetemen. 1952-től 1955-ig az Erdőmérnöki Főiskola hallgatója volt, ahol később, 1967-ben szerzett diplomát. 1955-től 1959-ig a Magyar Néphadsereg állományában dolgozott laboránsként.

Szakmai pályafutását a Kiskunsági Állami Erdőgazdaságnál kezdte 1959-ben, melynek jogutódjától, a Kiskunsági Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaságtól 29 év után vonult nyugdíjállományba 1988-ban. Az Erdőgazdaságnál termőhelyfeltérési és kivitelezési előadóként dolgozott. A közjóléti és műszaki létesítések tervezése mellett az Erdőgazdaság körzetében lévő termelőszövetkezetek szakirányítására és az erdőösítések tervezése volt a fő munkaterülete. Ezt a munkát nagy kedvvel és hozzáértéssel végezte.

Az Erdőgazdaságnál töltött szakmai éveit egybeesnek az alföldi erdőösítések nagy hőskorával, amikor a homokhátságon évente több ezer hektár új erdő létesült. Az Erdőgazdaság abban az időben évi több száz hektár kivitelezéses erdőtelepítést végzett, melynek erdészetekkel történő koordinálását, az elvégzett kivitelezések elszámolását irányította nagy lelkesedéssel és szorgalommal. Ez az ágazat a hosszú évek során komoly eredményt hozott az Erdőgazdaságnak, hiszen az erdőtelepítéseket abban az időben nemzeti forrásból igen jó egységáron finanszírozták.

Az akkori erdőművelési osztályon 8-10 fő dolgozott mondhatni családias körülmények között. A komoly szakmai munka mellett jutott idő az emberi kapcsolatok ápolására, egymás segítésére is. Az erdőművelés és az alföldfásítás olyan ismert alakjai dolgoztak ott abban az időben Editke mellett mint Bajcsy Béla, Göbölös Antal, Lemmer Józsefné, Marschall Tamásné, Soós Károly, Szodfridt Istvánné, Szombati Zoltánné, Ván László, Volford Erzsébet.

Editke munkáját több alkalommal jutalmazták, háromszoros kiváló dolgozó, egy alkalommal igazgatói, egyszerű pedig miniszteri dicséretben részesült.

Nyugdíjba vonulása után rendszeresen látogatta az OEE Kecskeméti Helyi Csoportjának rendezvényeit, amikor csak tehette, részt vett kirándulásainkon. Az utóbbi években azonban megromlott egészségi állapota miatt egyre ritkábban láttuk.

Hosszan tartó, türelemmel viselt betegsége után 2013. július 8-án, életének 80. évében érte a halál. Temetése evangélikus szertartás szerint 2013. július 12-én volt a pilisi Vasúti Temetőben. A családtagokon kívül sok volt munkatársa kísérte utolsó útjára.

Nyugodj békében Editke, Üdv az erdőszekel!

Koczka Zoltán

H.Cs. titkár

Goldbach Károly (1925–2013)

2013. május 4-én 17 órakor gyászolók sokasága állta körül Goldbach Károly Decrett József-díjas erdőszekel, a Szilvásvárad Erdészet egykori műszaki vezetőjének, Szilvásvár egykori alpolgármesterének a

ravatalát a szilvásvárad Rk. temetőben.

Végso búcsút vetek tőle családtagjai, rokonai, barátai, a Szilvásvárad Erdészet egykori nagy családjának tagjai, a volt munkatársak, az erdőszet nyugdíjas és aktív dolgozói, a község lakói, mindazok, akik szerették és tisztelték.

A dél-baranyai Beremenden született 1925-ben. Ott végezte az elemi iskolát, majd Pécsen vasas segédlevelet szerzett. Amikor édesapját az Egri Érsekség Felnémeti Erdőhivatalához helyezték, elhatározta, hogy pályát változtat. Erdészgyakornoknak jelentkezett Wágner Lajos erdőgondnoknál, és letette a 4 polgárit. A gyakornoki idő letelte után beiskolázást nyert a görgényeszentimrei Erdészeti Szakiskolába. Az első év elvégzése után mint leventét besorozták katonának, szovjet hadifogságba esett, ahonnan 1945-ben tért haza. Késlekedés nélkül folytatta szakmai tanulmányait. 1946-ban Királyhalmán erdőszettechnikusi oklevelet szerzett.

Első szolgálati helye az Egri Erdőrendezőszék volt, ahol az erdőgazdálkodás tervezésével alapozta meg szakmai tudását és bővítette látókörét. 1953-tól a Szilvásvárad Erdészethez került erdőművelőnek. Lelkiismeretes és kezdeményező munkáját új csemetekertek létesítése, a 150 ha-os erdőfelújítási hátrálék felszámolása, a Bükk-fennsíkban kialakított munkásszálló dicséri.

1961 októberében találkoztunk először. A Bükk-fennsík főerdészeként odaadással végzett munkájára felfigyelve úgy véltem, benne megtaláltam azt a személyt és szakembert, aki alkalmas az erdőszet legnagyobb termelési ágazatának, a fahasználati ágazatnak a vezetésére. 1962-től nyugdíjba vonulásáig, majdnem negyed századon át irányította magas szakmai színvonalon az ország egyik legszebb, ugyanakkor talán egyik legnehezebb hegyvidéki erdőszeténél a fahasználati ágazatot. Évi 40 000 m³-es ütemezéssel, az irányításával kerültek letermelésre a fennsík túltartott bükkösei. A faanyag egy része már békéshatár, erősen álgesztes volt, a tűzfifa-szabványának sem felelt meg, ezért ezt azt meszétetéssel hasznosította. 15 éven át, évente 3500 tonna meszet égetett. Főként a gyérítési anyag hasznosítására megszervezte és évi 40 vagon mennyiségig fejlesztette a faszénégetést.

Munkája során mindig fogékony volt az új technológiák és a korszerű technikák bevezetésére, alkalmazására. Folyamatos üzemeléssel beindította az istálló-sző Jahn-féle stabil kábeldarus drótkötélpályát, de ezen kívül még 4-féle mobil drótkötélpályát, motoros csörlőt alkalmazott a nehéz terepviszonyok leküzdésére. Használta a ZIELOP-ot és a fogatos közelítő kerékpárt, de ő maga is újtott egy vascsőből készített csuklós szánt, amellyel nyáron is lehetett közelíteni. Működött a Király-féle csúszda, a főfeltáró utakon traktor vontatta pótkocsi vitte a faanyagot az erdei-vasúti rakodóra. Az erdei-vasúti teherszállítás 1968-ban megszűnt. A közelítésben a fogatok és kötélpályák mellett egyre nagyobb teret nyertek a csuklós traktorok, a faanyag-szállításban pedig a daruval felszerelt tehergépkocsik. Ő ezeknek a nagyobb teljesítményre képes eszközöknek a hatékony működtetését is kiválóan megszervezte.

Külön ki kell emelnem szókimondását, az emberséges bánásmódját és a rá mindig jellemző segítőkészségét. Kemény szavakkal illette azt, aki arra rászolgált, de nemese szív lakozott benne. Mindig volt jó tanácsa az emberek problémáinak megoldására, ötlete a nehéz fizikai munkák könnyítésére. Fontos küldetésének tartotta a fiatal erdészek, szakemberek nevelését, tanítását, a tapasztalatok átadását.

Ötleteit, műszaki ismereteit az erdőgazdálkodás más ágazataiban is kreatívan hasznosította. Megújította és átszervezte az erdőszet pisztrángtenyésztését. A meglévő tavak elfolyó vizének hasznosítására két új törendszert tervezett és épített, ezzel többszöröse emelkedhetett az étkezési pisztráng termelése. Simon Károlyval közösen kialakították az addig csak szakirodalomból ismert ún. vertikális keltető-rendszert a megnövekedett tőfelület ivadékkal történő ellátására. Az ő nevéhez fűződik a Szalajka-völgyben a felső tő megtervezése és megépítése is.

Szerette a vadgazdálkodást, a vadászatot. Évtizedeken át volt a PM. Aranyasarvas VT. tagja, és ameddig ereje engedte, vadászmestere.

Nyugdíjba vonulása után sem hagyott fel a teremto munkával. Az 1994-ben megalakult Szilvásvárad Ebt. erdőszeként dolgozott 2010-ig. Nyugdíjasként szarvasagancsból készített művészi faragásai, miniatűr szobrai legendássá váltak a barátok, ismerősök között, de megismerhette az érdeklődő község is, hiszen 1998-ban Sopronban, az Erdészeti Múzeumban is bemutatták műveit.

Szakmai munkásságát fémjelzik az erdőgazdasági és miniszteri kitüntetései, valamint az újításaiért kapott elismerések. Élete szakmai munkásságának elismeréseként az országban elsőként kapta meg 2007-ben az OEE által alapított Decrett József-díjat.

Munkásságának eredményei a legjelesebb gyakorlati erdőszeti szakemberek sorába emelik.

Drága Jó Karcsi Barátom! Azzal búcsúzom el Tőled, hogy megköszönöm Néked a küzdelmes munkában együtt töltött 23 évet és az 51 éves, sűrű tartott, önzetlen, őszinte barátságot! A Jőisten fogadjon oltalmába!

Nyugodjál békében!

Leic József

nyugalmozott erdőszetvezető